

Margarida Martorell

Jo estim Dave Grusin. Sé que pot semblar una declaració una mica estranya tenint en compte la gran quantitat de noms il·lustres que hi ha a les pàgines de les bandes sonores del cine, però no ho puc evitar. Perquè Grusin ha contribuït a crear una sèrie d'elements i circumstàncies que van més enllà de la seva música. Destil·la essències en cada composició, com si es tractàs d'un inexhaurible jardí de les Hespèrides. Les seves mans acaricien el piano com si haguessin nascut aferrades a les teclades. Cada composició realça, més si és possible, el seu gran esperit creatiu. La seva llarga carrera, guardonada amb tota casta de premis (Va guanyar un Oscar l'any 1988 amb el film *Un lugar llamado Milagro*. Un just reconeixement a una gran tasca de cuidar i desenvolupar la música en tots els aspectes possibles).

Neix dia 26 de juny de 1934, a una petita granja de Colorado. Son pare, Henri, era un emigrat de Riga, lloc que va abandonar el 1913. Sempre duia el seu violí, amb el qual els seus fills prest varen començar a tenir la pruija de la música dins les venes. A la universitat de Colorado, Dave millora les seves nocions de piano i s'instal·la a Nova York, cap a l'any 1959, on segueix els seus estudis. Després d'actuar com a director musical a diversos programes de televisió, l'any 1964 ho abandona i comença a cercar un món nou que s'obria davant d'ell en forma de bandes sonores. Un camp on pot estendre tot el seu talent musical amb composicions de jazz divertit i inquiet. Va començar component diverses peces per a *El graduado*, per seguir posant la seva saviesa en films com *Ausencia de malicia*, *Rojos*,

Tootsie, *La chica del tambor*, *Un lugar llamado Milagro* (amb una preciosa suite), *Los fabulosos Baker Boys* (on deixà sortir tota la seva vena jazzística i, fins i tot, aconsegueix que Michelle Pfeiffer s'atreveixi amb una meravellosa versió de *My funny Valentine*), fins arribar a films actuals com *La tapadera*, i la darrera *Mulhollands Falls* de Leo Tamahori, on torna a donar bona nota de la seva essència i exquisitesa. La unió del seu segell de discos GRP, com la MCA, i el seu pseudo-retir al seu ranxo, d'on a penes surt per compondre i fer concerts de jazz amb els seus amics, em fa plantejar dubtes sobre el futur d'aquest home que segueix posant-me la pell de gallina amb el seu piano, la creativitat del qual no ha minvat gens. ❖

Mulhollands Falls

Estim moltíssim el meu marit però es torna tan poc raonable, s'altera tant per les més mínimes coses. Com aquella petita cosa a la segona fila.

(A Carole Lombard li agrada coquetejar amb un atractiu jove al seu camerino mentre el seu marit, Jack Benny, és en escena representant el sol·liloqui de *Hamlet*. E. Lubitch, *To be or not to be*, 1941)